

MARK TIJSMANS

WIET
WATERLANDERS

en de echt
aardige rechters

Van Halewyck

De kleine Caroluscode:

1. Elk onrecht moet bestreden worden.
2. Geen enkele zaak mag onopgelost blijven.
Hoe ingewikkeld of moeilijk ze ook blijkt, hoe makkelijk en pietluttig ze ook lijkt.
3. De kleine Caroluscode is een geheim genootschap.
We doen dit niet voor onze eigen eer en glorie, wel als eerbetoon aan Carolus.
Hij heeft in stilte zoveel geleden, is als een held gestorven, en daarna in anonimiteit begraven.
Daarom moeten wij proberen om heldhaftig te zijn, maar steeds anoniem en in alle stilte.
4. Lidmaatschap is voor het leven. Het is onmogelijk om eruit te stappen.
5. Als iemands ware identiteit ooit ontdekt zou worden, zal die de andere leden nooit bij naam noemen. Zelfs niet onder dwang.
6. Straf op het overtreden van de regels.
Elk lid van de code dat een straf verdient, zal verplicht worden om alle teksten van alle liedjes van Rudi Kolibri uit het hoofd te leren.

Ondertekend (met hun bloed):

Vuurtoeren

Schone fee

Blauwe schim

PROLOOG

heden

ZONDAG 6 JANUARI, 7.30 UUR

De deurbel klonk scherp tot in de slaapkamer. De jonge vrouw in bed schrok zich rot. Ze had maar een paar uur geslapen na een feestje met vrienden gisteren, dat maakte het bruuske ontwaken twee keer zo erg. Met een suffe kop liep ze de trap af naar de voordeur. Ze opende die met haar ogen samengeknepen tot fijne spleetjes, als bescherming tegen het ochtendlicht.

Niemand te zien natuurlijk.

'Soms zijn kinderen echt vervelend!' zuchtte de jonge vrouw. Bij iemand aanbellen en dan snel weglopen.

Erg prettig. Vooral na zo'n nieuwjaarsfeestje.

Toen zag ze de dikke bruine enveloppe door de gleuf van de brievenbus steken. Wat zeer eigenaardig was, want op zondag kwam er nooit post!

Aan de juf van het zesde leerjaar van het Sint-Preventiacollege, stond er in keurige drukletters op geschreven. Met kloppende slapen en een hoofd vol verwarring scheurde ze de enveloppe open.

Gandamme, 5 januari
Geachte juf van de zesde klas,

Gelieve in bijlage onze theorie te vinden over de diefstal van het geld voor de bosklassen, die bij u in de klas gepleegd werd de week voor de kerstvakantie.

Hieruit zal blijken dat de jongen die daarvan verdacht wordt volledig onschuldig is en dus ten onrechte geschorst is. Omdat het onze taak is om te vechten tegen alle onrecht rekenen wij erop dat deze vergissing dan ook meteen na de kerstvakantie zal worden rechtgezet.

Met beleefde groeten,

De kleine Caroluscode

ruurtoeren Schone je blauwe schim

'Schat', klonk het van boven. 'Wat is er?'

'Niks', riep de jonge vrouw verbaasd onder aan de trap. 'Kinderen...'

'Hoe sneller je weer naar bed komt, hoe sneller we zelf kinderen hebben, schat...' klonk het lachend van boven.

HOOFDSTUK 1

heden

WOENSDAG 19 DECEMBER, 7.00 UUR

‘Wiet Waterlanders, wakker worden.’ De deur van de slaapkamer ging open. Er viel een lichtstraal binnen van op de overloop.

De jongen in bed opende met moeite een half oog. Het andere hield hij stijf dicht. Daar had hij speciaal op geoefend.

‘Wiet Waterlanders, werkelijk...’

Zijn ene oog was nu helemaal open, het andere hield hij nog steeds demonstratief toe.

‘Wietje, wit wondermooi wolkje, wakker worden.’

De jongen in bed zuchtte diep. Elke ochtend hoopte hij dat zijn moeder geen nieuwe woorden met een ‘w’ zou vinden en elke ochtend moest hij vaststellen dat haar woordenschat wat dat betrof nog steeds niet uitgeput was.

‘Mam, het is nog donker buiten.’ Hij keek met zijn ene open oog naar het raam en sloot het daarna weer.

‘Dat is normaal in de winter, jongen’, riep zijn mama vrolijk van in de deuropening. Met een speelse glimlach om haar lippen liep ze naar het bed van haar zoon en ging zitten. Bliksemsnel stak ze haar handen

onder het dekbed en legde die op zijn blote buik.

‘WHOEEOEAAAAAAAAHHH’, gilte Wiet spartelend. ‘Je handen zijn koud.’

‘Natuurlijk, Wietje. Ik zei het al. Het is winter. Dan is alles koud.’ Ze rukte lachend het dekbed van zijn lijf en legde het achteraan open op het bed.

‘Mam...’ riep de jongen. ‘Ik lig hier in mijn boxersshort.’

‘En hij staat je heel mooi, jongen’, lachte zijn mama.

‘Doe me een plezier en trek hem snel even uit, dan kan hij nog net mee de was in.’

‘Mam, dan ben ik naakt!’ riep Wiet verontwaardigd uit. ‘Ik ga hier niet in mijn blootje rondlopen, terwijl mijn mama erop staat te kijken.’

‘Daar ben je anders nog altijd niet te groot voor, hoor.’

‘Ik ben twaalf.’

‘Fout, Wietje. Je bent in het schooljaar waarin je twaalf wordt. Dat is helemaal wat anders. Zal ik je even helpen?’ Tine de Smid liep lachend naar haar zoon, die meteen zijn bed uit kwam en angstvallig met zijn handen zijn onderbroek vastklemde.

‘Mam!!!’ riep de jongen luid. ‘Ik zit in het zesde leerjaar. Dan kun je je best zelf uitkleden.’

‘Doe dat dan’, antwoordde Tine lachend.

‘Maar hier toch niet.’ De jongen vluchtte snel de badkamer in.

Even later hoorde ze de douche stromen. Tine de Smid liep de badkamer in en raapte de short op die in een bolletje op de grond lag.

‘Je had hem best even in de wasmand kunnen gooien’, zei ze gespeeld streng.

‘Geen tijd’, klonk het vanuit de douche. ‘Ik werd achtervolgd door een gevaarlijke vrouw.’

‘Ik zal ze de groeten doen als ik haar tegenkom’, riep Tine van op de trap.

Hemel, dacht ze bij zichzelf. Wat een mens allemaal moet doen om een zoon op tijd uit bed te krijgen!

De bel op de speelplaats maakte een einde aan een hels kabaal. De sfeer op school was veel vrolijker dan anders, want alle kinderen en zelfs de leerkrachten hadden datzelfde zalige, warme gevoel... Nog drie dagen en dan is het kerstvakantie!

Van de leerkrachten werd verwacht dat ze minder lesgaven en veel minder streng waren, want zo’n laatste week voor de vakantie werd door de kinderen altijd beschouwd als een uitbolweek.

Indigo kwam maar net op tijd de speelplaats op gehold en liep in rechte lijn naar Ophelia en Wiet die dik ingeduffeld op een bankje met elkaar zaten te praten.

‘Kijk, mensen’, riep hij uitgelaten, terwijl hij rondjes draaide voor de bank. ‘Ik heb niet eens een boekentas bij me!’

‘En wat doe je dan als de juf besluit om toch nog een beetje leerstof in die kop van je te steken?’ vroeg Ophelia vermanend.

‘Dan lees ik toch gewoon met jou mee, schat’, antwoordde Indigo met een zwoele stem.

‘Amen en nooit niet’, zei Ophelia bits. ‘Je blijft met je tengels van mijn spullen af.’ Ze omklemde haar rugzak om duidelijk te tonen dat ze het meende.

‘Lieve, lieve buurman van me...’ zei Indigo. Hij legde zijn hoofd zachtjes op de schouder van Wiet. ‘Mag ik dan bij jou meekijken, zodat ik niets van deze boeiende leerrijke dag zal hoeven te missen?’

‘Al goed’, lachte Wiet. ‘Al denk ik niet dat we veel zinnigs zullen doen vandaag.’

‘Dank je, kerel, dank je’, riep Indigo uit. Hij omhelsde zijn vriend innig en gaf hem theatraal drie zoenen.

‘Wat zou ik doen als ik jou niet had?’

‘Niet veel, denk ik’, zei Ophelia streng. Ze trok Indigo weg bij de lachende Wiet en knoopte de sjaal van die laatste weer keurig toe. En daarna trok ze zijn jas weer recht. En na een keurende blik kon ze het niet laten om ook nog even zijn broek fatsoenlijk te trekken.

Vooraf dat laatste vond Wiet totaal overbodig, maar het voelde wel heel lekker.

‘Luister even allemaal, **LUISTER...**’ De juf probeerde over de tierende kinderen heen te roepen, maar dat lukte niet zo goed. Ze nam het spaarvarken van de kast en zette het op haar bureau. ‘Het geld dat we sparen voor de bosklassen steken jullie in het spaarvarken op het bureau, zoals elke week.

Daarna...

‘...is het speeltijd!’ gilte Indigo jolig.

‘Als ik jou bezig zie, is het al de hele ochtend speeltijd’, zei de juf streng. En Ophelia schudde duidelijk zichtbaar haar hoofd.

‘Daarna heb ik een mededeling’, ging de juf verder. Maar niemand luisterde. Kinderen liepen af en aan

naar het grote stenen spaarvarken op het bureau om er hun geld voor de bosklassen, dat eerst keurig door de juf was geteld, in te stoppen. Kinderen die niet aan het aanschuiven of aan het wachten waren, deden zo'n beetje waar ze zin in hadden.

'Wat hebben die daar?' vroeg Indigo aan Wiet, terwijl hij in de richting van de ramen wees. Adriaan van Goedertierenheid, de bullebak van de klas, zat met zijn kompanen te smoezen in hun banken en zo te zien konden ze hun pret niet op. Adriaan was bezig om een van zijn vrienden te versieren als kerstboom, met slingers en ballen en al. De rest van het groepje vond dat hoogst amusant.

'Waarschijnlijk zijn ze zich aan het voorbereiden op deze namiddag', zei Wiet minachtend.

'Hoezo?' vroeg Indigo. 'Oh ja', ging hij meteen verder. 'Dat was ik alweer vergeten. Zijn verjaardagsfeestje...' Wiet en Indigo keken elkaar even aan en haalden daarna hun schouders op.

Adriaan van Goedertierenheid had besloten om wat aan zijn imago te werken. Hij was die maandag de klas binnengekomen met een dik pak enveloppen, waar uitnodigingen in zaten voor zijn verjaardagsfeestje op woensdag. Bijna de hele klas mocht komen. Bijna iedereen. Zijn vrienden natuurlijk, als je die zo kon noemen, en nog een hele trits Wendy's en Kelly's, maar de banken van Wiet, Indigo en Ophelia liep hij demonstratief voorbij. Met een vieze glimlach om zijn mond en een blik in zijn ogen van 'zeg er eens wat van?'

Maar de drie leden van de Caroluscode hadden hun schouders eens opgehaald en er geen aandacht meer aan geschonken. Ondanks het feit dat Adriaan die dagen te pas en te onpas praatte over zijn feestje waar hij de leuke kinderen van de klas op had uitgenodigd, dat hij niet iedereen kon vragen en daarom alleen de tofste had gevraagd enzovoort. Wat kon Wiet dat feestje schelen! Hij zou die middag ongetwijfeld wel iets leuks doen met Indigo en Ophelia. Daar had hij Adriaan niet voor nodig. Hij begreep de rest van de klas niet. Waarom wilde iedereen per se naar een feestje bij zo'n bullebak? Hij had al weken zitten pronken, pochen en overdrijven dat hij deze kerstvakantie ging skiën en hoe cool dat wel zou zijn. Hij kon het niet eens! En wie weet lag er wel helemaal geen sneeuw! Een feestje met zo'n stoefter en zo'n dikke nek, daar kon toch helemaal niks leuks aan zijn? Neem nu bijvoorbeeld...

'Niet, Wiet?'

Wiet kreeg een zachte maar dringende stomp van zijn buurman.

'Niet, Wiet?' vroeg de juffrouw streng.

Wiet schrok wakker. Hij zag dat de rest van de klas vreselijk stil was en dat iedereen naar hem keek. Hij werd meteen knalrood.

'Pardon?' vroeg hij verbaasd.

'Vind jij dat ook niet?' vroeg de juf.

'"Nee" zeggen...' fluisterde Indigo zacht. Ophelia zat hoofdschuddend naar de jongens te kijken.

'Nee, juf. Natuurlijk niet', antwoordde Wiet kordaat.